

8 Ιουνίου 2024

Η ανακομιδή του Λειψάνου του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Θεodώρου του Στρατηλάτου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

“Ο άγιος Θεόδωρος ζούσε την εποχή του Λικινίου, γεννημένος στα Ευχάιτα και από εκεί καταγόμενος, ζώντας όμως στην Ηράκλεια του Πόντου. Ήταν ωραίος κατά το σώμα, αλλά ωραιότερος κατά την ψυχή, κοσμημένος με λόγο και γνώση και την υπόλοιπη σοφία, γι’ αυτό και μερικοί τον ονόμαζαν Βρυορρήτορα. Ο άγιος, αφού πέρασε από όλα τα βασανιστήρια, άφησε το μεν μακάριο σώμα του στη γη, το οποίο εκβλύζει ποταμούς ιαμάτων σε όλους αυτούς που το πλησιάζουν με πίστη. Το δε άγιο πνεύμα του αυλίζεται στους ουραμούς. Αυτού του τιμίου και αγίου σώματος τη μετακοδική εορτάζουμε”.

Όπως συνήθως συμβαίνει, η εορτή της ανακομιδής του λειψάνου του αγίου μεγαλομάρτυρα Θεοδώρου δεν περιέχει τίποτε από το καθαυτό γεγονός της ανακομιδής. Η ακολουθία όλη αναλύσκειται στην προβολή της αγιότητας και των αρετών του αγίου - εδώ ο υμνογράφος άγιος Θεοφάνης αξιοποιεί επανειλημμένως

και το όνομά του για να πει ότι ο άγιος είναι *ἑπώνυμος των του Θεού δωρεών* (ωδή α΄ κ.α.) – όπως και στο μαρτύριο το οποίο υπέστη. Το φρικτό μαρτύριο μάλιστα του αγίου Θεοδώρου δίνει και την αφορμή στον Θεοφάνη να προβεί, έστω δι' ολίγων, και στη θεολογία του μαρτυρίου, που αξίζει ιδιαίτέρως να προσεχτεί για μία ακόμη φορά. Το μαρτύριο δεν είναι βάσανα που υφίσταται ο μάρτυρας μέσα σε μία αυθυπέρβαση της φύσεώς του, αναγόμενος σε υπεράνθρωπες καταστάσεις και γινόμενος πρότυπο ηρωισμού και γενναιότητας. Μία τέτοια θέαση συνιστά οριζόντια και κοσμική κατανόηση των όσων υπέστη. Το χριστιανικό μαρτύριο αποτελεί χαρισματικό γεγονός, το οποίο υφίσταται και υπάρχει με τη δύναμη του Χριστού ως μετοχή στα πάθη Εκείνου. Με άλλα λόγια το μαρτύριο ενός χριστιανού αγίου, όπως εν προκειμένω του αγίου Θεοδώρου, αποτελεί προέκταση του μαρτυρίου του ίδιου του Χριστού, είναι δηλαδή η συσταύρωση του μέλους του Χριστού με τον εσταυρωμένο Κύριο. Όπως ο Κύριος υπέστη το πάθος του Σταυρού, ως αποκορύφωμα του όλου πάθους της ζωής Του, έτσι και ο μάρτυρας του Χριστού, όταν δοθεί η ευκαιρία, υφίσταται και αυτός τα διάφορα μαρτύρια, σαν να είναι και αυτός ανεβασμένος πάνω στον Σταυρό. Με αποτέλεσμα βεβαίως να δέχεται με τη χάρη του Θεού και την αναστάσιμη ενέργεια, η οποία ακολουθεί πάντοτε τον Σταυρό.

Ἐλαμψες ἀπὸ ομορφιά, πάνσοφε, γιατί ἔνωσες τὰ σεπτὰ παθήματά σου με τὰ παθήματα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καὶ γιατί ἀξιώθηκες τὴ λαμπρότητά του καὶ τὴ χαρὰ που ποθοῦσες (*Ὁρραιώθης, τοὺς παθήμασι τοῦ Δεσπότη, σου τὰ σεπτὰ παθήματα, πάνσοφε, συνάψας, καὶ καταξιούμενος αὐτοῦ τῆς λαμπρότητος καὶ τῆς ποθουμένης φαιδρότητος*) (ὠδὴ δ'). Ἀπὸ πίστη σε Σένα, που υπέμεινες σταυρό καὶ θάνατο γιὰ μένα, σταυρώνομαι κι ἐγώ, Δέσποτα, καὶ πληγώνομαι ἀπὸ τὰ τοξεύματα καὶ δέχομαι τὶς φοβερὲς πληγές, Κύριε, φώναζες, γενναίόφρον μάρτυς Θεόδωρε, τὴν ὥρα τῆς ἀθλησῆς σου (*Ἐν σοὶ πεποιθώς, τῷ δι' ἐμέ σταυρόν καὶ θάνατον καθυπομείναντι, σταυρῶ ἀνήρηται, Δέσποτα, καὶ τιτρώσκομαι τοξεύμασι καὶ χαλεπαῖς προσομιλῶ αἰκίαις, Κύριε, ἀνεβόας, μάρτυς, ἀθλῶν, γενναίόφρον Θεόδωρε*) (ὠδὴ ε'). Ἐξ ἰσχυροῦ χάριν τοῦ Χριστοῦ συνιστᾷ τὴν κατεξοχὴν πράξη πίστης τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, ὁ ἁγίος Θεόδωρος φτάνει στοῦ ὑψηλότερο σημείου πίστεως, ὅταν ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Χριστοῦ ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ ἡγήθη γιὰ νὰ μείνει σταθερὸς στοῦ θέλημα

τοῦ Χριστοῦ.

Ἐχομε πει ἐπανελημμένως ὅμως ὅτι συνήθως στο μαρτύριο ἐνός πιστοῦ ὑπάρχει κάποιος ἢ κάποιοι ἄλλοι χριστιανοί που τον ἐνισχύουν, γινόμενοι αλείπτες αὐτοῦ. Στὴν περίπτωση τοῦ ἁγίου Θεοδώρου δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχει τέτοιος αλείπτης. Κι ὅμως! Ὁ ἅγιος Θεοφάνης μᾶς υπενθυμίζει ὅτι τέτοιο αλειπτικὸ ἔργο ἀνέλαβε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Στὴ φυλακὴ εὐρισκόμενος ὁ ἅγιος Θεόδωρος δέχεται τὴν ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος τον ἐνισχύει νὰ ἀντέξει τὰ μαρτύρια καὶ τον παροτρύνει στους ἀγῶνες κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἐτὴν ὥρα που ἀθλοῦσες νόμιμα, σου φανερώνεται ὁ Χριστός στὴ φυλακὴ που ἦσουν κλεισμένος, ὁ Ὅποιος σε παρότρυνε σαν ἀγωνοθέτης πρὸς τοὺς ἀγῶνες, νὰ παλέψεις κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐνδοξε' (*Νομίμως ἐναθλούντι Χριστός σοὶ ὀπτάνεται, ἐν τῇ φρουρᾷ κεκλεισμένῳ, ἐπαλείφων οἷα ἀγωνοθέτης, πρὸς ἀγῶνας, πρὸς ἐχθροῦ τὰ παλαίσματα, ἐνδοξε*) (ὠδὴ ς'). Ὁ Θεός δὲν μας ἀφήνει ποτέ χωρὶς ἐνίσχυση. Εἶτε μέσω δικῶν Του

πιστών ανθρώπων είτε με την προσωπική Του παρουσία, πάντοτε έρχεται αρωγός στις δυσκολίες μας, όταν μάλιστα αυτές υφίστανται από υπακοή προς το άγιο θέλημά Του. Πρόκειται για μία πραγματικότητα που δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ, αρκεί να υπάρχει μέσα μας έστω και μία σπίθα αληθινής πίστεως!

Πηγή: pgdorbas.blogspot.gr